

LA CEAS DE AMINTIRE

Iulian MISARIU*

Acum, când privim în urmă, după mai bine de 80 de ani de viață și peste 30 de ani de activitate didactică universitară, mă unesc cu toți cei care l-au cunoscut îndeaproape, au colaborat sau au lucrat cu distinsul părinte și profesor universitar doctor Isidor Mărtincă, un om de o valoare incontestabilă, cu un vast orizont de cunoaștere teologică și drept canonic, spre a exprima infinita prețuire și apreciere pentru tezaurul uman, cultural, spiritual și academic pe care l-a oferit și l-a pus în slujba celorlalți.

Se cuvine să menționez câteva aspecte ale vieții părintelui Isidor, o trecere în revistă a personalității complexe a sfinției sale, pentru a reînnoi aerul poluat de pseudo-valori cu exemple de viață adevărată și dedicată, așa cum a fost cea a părintelui Isidor Mărtincă, care a lăsat să transpară gândirea lui Dumnezeu ce stă la baza principiilor și valorilor perene.

Părintele Isidor și-a început formarea umană, spirituală și universitară într-o perioadă delicată a națiunii noastre, când valorile religioase erau reprimite de către regimul comunist, care a guvernat câteva decenii bune pe scena vieții politice și sociale a României. Astfel, prin consecvență, prin rigoarea spirituală și academică, a reușit să-și desăvârșească studiile de specialitate în Teologie dogmatică și Drept canonic la Universitatea Lateran din Roma, Italia.

Înălțat deasupra timpului prin ministerul sacerdotal care l-a zidit *in persona Christi*, părintele a îndeplinit, în lunga sa activitate, anumite slujiri preoțești, cum ar fi cea de vicar parohial și paroh la Catedrala “Sfântul Iosif” din București, însă, pe lângă aceste slujiri sacre, a întreprins bogate activități didactice și manageriale de care

---

* Preot doctor, OFM Conv., Vatican-Italia. E-mail: misariu@gmail.com.

s-a achitat cu demnitate și sfințenie. A fost director la Școala Sanitară „Sf. Iosif”, Rector al Institutului Teologic Romano-Catolic „Sf. Tereza” din București, Decan al Facultății de Teologie Romano-Catolică și Asistență Socială din cadrul Universității din București și profesor coordonator de doctorate în teologie.

În toate responsabilitățile care i-au fost încredințate și-a împlinit misiunea cu multă conștiinciozitate, dăruire și profesionalism.

De asemenea, în lunga-i activitate universitară, a publicat numeroase cărți, tratate, omilii prin care a adus o contribuție importantă în aprofundarea Persoanelor Divine, a Sacramentelor, a Doctrinei sociale a Bisericii, venind nu numai în întâmpinarea studenților, ci și a preoților și a tuturor celor însetați de cunoașterea lui Dumnezeu.

Pot spune că exemplul părintelui Isidor Mărtincă nu se impune, dar se propune.

În anul 2000, când împreună cu alți doi confrăți franciscani ne-am întâlnit la București pentru a perfecta lucrarea de doctorat în Teologie dogmatică, am putut să-l cunosc mai bine și astfel am remarcat la sfinția sa un entuziasm contagios, un vizionar, inspirându-ne tuturor încredere și dorința de a continua studiile doctorale.

La data de 6 august 2000, fusese promulgat documentul *Dominus Jesus* de către Congregația pentru Doctrina Credenței, despre unicitatea și universalitatea mântuirii în Isus Cristos. Părintele Isidor mi-a vorbit cu atâta patos și convingere despre acest document, așa încât am acceptat să fac lucrarea de doctorat pe marginea acestui subiect.

Timp de trei ani m-a susținut și m-a îndrumat cu măiestrie didactică, tact pedagogic și cunoștințe profunde. La data de 27 noiembrie 2003, am susținut teza de doctorat, părintele având un rol deosebit la încununarea activității mele academice. Trei ani de cercetare pentru a „eșua” în a cuprinde necuprinsul misterului salvific al lui Cristos, însă pentru a reflecta în tăcere *Unicitatea și universalitatea mântuirii în Isus Cristos*, tratată în *Dominus Jesus*, pentru a „pipăi” la un nivel mai profund de cunoaștere intelectuală, dar mai ales spirituală, cu sprijinul părintelui, misterul salvific al lui Cristos care ne vorbește de la inimă la inimă. *Cor ad cor loquitur*, obișnuia să spună cardinalul John Henry Newman, la care adaug că Isus Cristos și numai Isus Cristos este Inima care vorbește inimii printr-o tăcere mântuitoare desprinsă din taina mormântului gol.

Nu pot nega faptul că, pe parcursul celor trei ani, având de îndeplinit diferite slujiri în cadrul Provinciei Franciscane „Sfântul Iosif” din România, nu mi-a fost ușor să prezint lucrările semestriale cerute de Universitate sau să redactez lucrarea finală,

însă găseam mereu la părintele coordonator un imbold, un cuvânt de încurajare și de speranță, calități pe care le-am apreciat și le-am prețuit foarte mult încercând să le asimilez în propriu-mi fel de a fi, pentru ca, la rândul meu, să insuflu curaj și speranță tinerilor elevi și studenți pe care i-am însoțit sau pe care încă îi mai însoțesc spiritual sau academic.

O mulțumire aparte i-o aduc părintelui și pentru sprijinul pe care mi l-a acordat la întoarcerea mea de la studiile de licență și masterat în teologie din Italia, având nevoie ca toate aceste documente de studii să fie echivalate și recunoscute de către partea română.

Începând cu anul 1997, sfinția sa era membru al Consiliului Național de Atestare a Titlurilor, Diplomelor și Certificatelor Universitare din cadrul Ministerului Educației și Cercetării și astfel, ocupând această poziție, m-a îndrumat în toate demersurile, procedurile și documentele de care aveam nevoie în acest scop. Era singura autoritate religioasă catolică ce reprezenta cultul nostru la nivel ministerial, sprijinind mulți preoți care au studiat în străinătate. Pentru mine personal a fost o persoană providențială.

Activitatea academică a părintelui Isidor Mărtincă am avut ocazia să o observ și la Roman, la Institutul Teologic Romano-Catolic Franciscan, când participa la susținerea licențelor în teologie a studenților, în calitate de Decan al Facultății de Teologie Romano-Catolică din cadrul Universității București, la care era afiliat Institutul nostru. Cordialitatea, umanitatea, răbdarea, înțelegerea și profesionalismul părintelui sunt calitățile prin care se distinge și care transcend anii și generațiile viitoare. A fost și este un om, aș îndrăzni să afirm „de dincolo de”, adică de dincolo de ceea ce lumea astăzi apreciază, în contrapunct cu ceea ce se arată la orizont a fi omul modern, dar deloc în antiteză cu ceea ce este omul în profunzimea sa: chip și asemănare a lui Dumnezeu. Omul „de dincolo de” este chip și asemănare a lui Dumnezeu, iar părintele profesor s-a străduit ca această imagine sacră să lumineze profanul în care și-a desfășurat activitatea. Un astfel de om nu poate să nu pună în mișcare adâncul sentiment de respect și prețuire pe care îl exprim astfel: *Multum est!* Este mult ce ați făcut pentru mine: vă mulțumesc din inimă!

